

Aanbiedingsbrief en samenvatting

Aan
de leden van het Europees Parlement
de leden van de Tweede Kamer
de leden van de Raad van Europa

Houten, 3 juli 2006

Geachte heer, geachte mevrouw,

Hierbij bieden wij u ons zwartboek "Gezinnen worden niet uit elkaar gerukt" aan. De titel van dit dossier staat niet zonder reden tussen aanhalingstekens. Het betreft hier namelijk een letterlijk citaat van de Nederlandse minister Rita Verdonk van Vreemdelingenzaken en Integratie en haar uitvoerende organisatie de Immigratie- en Naturalisatiedienst IND. Regelmatig voert de minister overleg met de vaste Tweede Kamercommissie voor Vreemdelingenzaken en Integratie. Op 9 februari 2004 sprak zij deze woorden uit: "Gezinnen worden niet uit elkaar gerukt. Uitgangspunt is dat ik gezinnen niet zal scheiden, laat dat duidelijk zijn." Het verslag van het overleg tussen minister en Kamercommissie is in dit zwartboek opgenomen.

Gezinnen worden dus niet uit elkaar gerukt in Nederland? Op de volgende bladzijden kunt u lezen hoe de werkelijkheid van het Nederlandse vreemdelingenbeleid eruit ziet. In een zin komt dat beleid hier op neer: gezinnen worden wèl uit elkaar gerukt.

In eerste instantie richten wij ons op het beleidsterrein asielrecht. In dit zwartboek kunt u lezen hoe de discussie in het Nederlandse parlement over het uitzettingsbeleid in de afgelopen jaren is gevoerd. U kunt het verschil waarnemen tussen de Nederlandse theorie, het uitzetbeleid in de praktijk en de kritiek hierop van parlementsleden, het Europese Hof, juristen en andere betrokkenen en deskundigen.

We bieden u behalve de juridisch-politieke discussie ook 98 case-studies aan; persoonlijke verhalen van diegenen aan wie de praktijk van afwijzing en uitzetting zich voltrekt. U zult kunnen lezen over asielzoekergezinnen, van wie sommige gezinsleden zich wel, en anderen zich niet blijvend in Nederland mogen vestigen. Degenen die de verblijfsstatus wordt geweigerd, moeten het land verlaten, en worden met dit doel desnoods in vreemdelingendetentie opgesloten. Ook asielzoekers die in de loop der jaren dat zij in Nederland verblijven een gezin hebben gesticht met een Nederlandse partner, moeten in veel gevallen afscheid nemen van hun gezin en terugkeren naar hun land van herkomst, dan wel een derde land. Dat zij Nederlandse partners en Nederlandse kinderen achterlaten en dat deze kinderen juridische rechten kunnen doen gelden op gezinsleven, is voor dit beleid geen punt van overweging.

Maar ook in het reguliere vreemdelingenrecht scheiden de minister en de IND partners van elkaar en ouders van hun kinderen. Daar waar het gezinsvorming en gezinshereniging betreft, worden gezinnen door de juridische kaders en de uitvoering van de regels eveneens voor langere tijd uit elkaar gerukt. Dit gebeurt in veel gevallen echter niet fysiek met behulp van de politie of de marechaussee, maar administratief, in de vorm van afgewezen verzoeken voor het MVV visum en de VVR verblijfsvergunning.

We hebben ons materiaal onderverdeeld in vier deelonderwerpen.

Het uitzetbeleid als onderdeel van het asielbeleid komt aan de orde in de hoofdstukken 1, 2, en 3. Wat het vreemdelingenbeleid regulier betekent voor echtparen en gezinnen leest u in hoofdstuk 4. Hoofdstuk 5 geeft de achtergronden van het noodplan voor gezinnen die uiteen gerukt dreigen te worden: de zogenoemde EU-route. Het functioneren van uitvoeringsinstantie IND als de daadwerkelijke uitzetter komt aan de orde in hoofdstuk 6. Hoofdstuk 7 en 8 bevatten overwegingen van allerlei betrokkenen die het onderwerp op een andere wijze belichten.

Wij wensen u een inspirerende leeservaring toe met dit zwartboek.

Namens de Stichting Buitenlandse Partner,

Dr. Paul Steumer, voorzitter

Houten, 3 juli 2006

Dit is de situatie op een velletje A4.

In Nederland worden hier verblijvende asielzoekergezinnen uit elkaar gehaald, wanneer sommige gezinsleden wel verblijf in Nederland wordt gegund, en aan andere gezinsleden niet. Voor de in Nederland niet gewenste gezinsleden volgt vreemdelingendetentie en uiteindelijk uitzetting. Ook in huwelijken en relaties van asielzoekers en Nederlanders worden gezinsleden van elkaar gescheiden door vreemdelingendetentie en uitzetting. In het vreemdelingenrecht regulier wordt vijftig procent van de aanvragen van Nederlanders met partners van buiten de EU voor gezamenlijk verblijf van alle gezinsleden in Nederland afgewezen. In een enkel geval leidt ook deze situatie tot detentie en uitzetting; meestal leidt dit beleid tot een gedwongen ballingschap van deze gezinnen buiten Nederland.

De minister van Vreemdelingenzaken en Integratie van Nederland heeft in haar ambtsperiode stelselmatig moties van de Tweede Kamer en uitspraken van het Europese Hof die haar expliciet verboden gezinnen te scheiden, naast zich neergelegd. Het beleid van de minister en haar uitvoeringsorganisatie de Immigratie- en Naturalisatiedienst is niet gewijzigd, ook niet na herhaald aandringen van het parlement. De minister heeft de maximale beleidsmatige ruimte genomen om de regels en voorschriften zo uit te leggen dat een maximaal aantal buitenlanders werd uitgezet uit Nederland, dan wel geen toegang werd verleend tot Nederland. Zelfs indien deze buitenlanders de partners, dan wel de ouders, dan wel de kinderen waren van Nederlanders.

De uitvoering van het beleid van de minister van Vreemdelingenzaken en Integratie van Nederland creëert een diep persoonlijk leed bij de betrokkenen. De overheid dringt binnen in hun meest intieme levenssfeer – hun gezinsleven. De betrokkenen voelen zich in hun fundamentele grondrechten geschaad. Zij zijn het vertrouwen in de Nederlandse rechtstaat kwijt.

In de Nederlandse juridische praktijk wordt een scheiding gemaakt tussen asielrecht enerzijds en vreemdelingenrecht regulier anderzijds. Juristen zijn veelal niet werkzaam op beide terreinen. Ook de IND hanteert deze beleidsmatige scheiding.

In dit zwartboek tonen wij aan dat de scheiding in feite niet relevant is. Duizenden Nederlanders en buitenlanders ervaren in hun persoonlijk leven de schrik van gedwongen scheiding, onverschillig of het gaat om asielbeleid of regulier vreemdelingenbeleid. De EU-route wordt als laatste redmiddel gebruikt door zowel afgewezen asielzoekers en hun Nederlandse gezinsleden, als door Nederlanders met partners uit het buitenland die om legalistisch-administratieve redenen niet welkom zijn in Nederland.

In de uitvoering van het beleid maakt de uitvoeringsorganisatie IND vele en grove fouten, met verstrekende consequenties voor de betrokkenen.

In de strijd tegen dit beleid trekken vluchtelingen, Nederlanders met buitenlandse partners en sympathisanten gezamenlijk op.